

Les vacances de Maigret

Georges
Simenon

Les vacances
de Maigret

Traducció d'**Emili Manzano**

Navona

Primera edició

Juliol de 2022

Publicat a Barcelona per Editorial Navona SLU

Navona Editorial és una marca registrada d'Editorial Navona SLU

Aribau 153, 08036 Barcelona

navonaed.com

Direcció editorial Ernest Folch

Edició Xènia Pérez

Disseny gràfic Alex Velasco i Gerard Joan

Correcció ARV

Maquetació Moelmo

Paper tripa Oria Ivory

Tipografies Heldane i Studio Feixen Sans

Distribució a Espanya UDL Libros

ISBN 978-84-19179-98-2

Dipòsit legal B 6526-2022

Impressió Romanyà-Valls, Capellades

Imprès a Espanya

Títol original *Les vacances de Maigret*

© Georges Simenon Limited, 1947

GEORGES SIMENON ®, all rights reserved

MAIGRET ® Georges Simenon Limited, all rights reserved

Tots els drets reservats

© d'aquesta edició: Editorial Navona SLU, 2022

© de la traducció: Emili Manzano Mulet, 2022

Navona dona suport al copyright i a la propietat intel·lectual. El copyright estimula la creativitat, produeix noves veus i crea una cultura dinàmica. Gràcies per confiar en Navona, comprar una edició legal i autoritzada i respectar les lleis del copyright, evitant reproduir, escanejar o distribuir parcialment o totalment qualsevol part d'aquest llibre sense el permís dels titulars. Amb la compra d'aquest llibre, ajudeu els autors i Navona a continuar publicant.

Capítol 1

El carrer era estret, com tots els carrers del barri vell de Les Sables d'Olonne, amb les llambordes irregulars i unes voreres de les quals calia baixar per cedir el pas als altres vianants. La porta de la cantonada era una magnífica porta de dues fulles, d'un verd intens, sumptuós, de reflexos perfectes, amb dues baldes de coure ben brunyides com només se'n veuen a cals advocats de províncies o als convents.

Al davant estaven aparcats dos cotxes grans i lluent, que feien la mateixa impressió de netedat i confort. Maigret els coneixia, aquells cotxes: eren cotxes de cirurgia.

«Jo també hauria pogut ser cirurgia», va pensar Maigret.

I ser propietari d'un cotxe com aquells. Potser no cirurgia, però era cert que havia estat a punt de ser metge, que havia començat els estudis de medicina, i que de vegades li sabia greu no haver-se'n sortit. Si el seu pare no s'hagués mort tres anys massa aviat...

Abans de travessar l'entrada, es va treure el rellotge de la butxaca. Marcava les tres. En el mateix moment va tocar la campana una mica prima de la capella, i després, sobre les teulades de les casetes de la ciutat, la campana més greu de Notre-Dame.

Maigret va sospirar i va pitjar el timbre. Sospirava perquè era ridícul treure's el rellotge de la butxaca cada dia

a la mateixa hora. Sospirava perquè no era menys ridícul arribar a les tres en punt, com si d'això depengués la sort del món. Sospirava perquè, mentre esperava l'esclafit de la porta, que s'obria tota sola gràcies a un mecanisme ben untat, sense fer renou, sense topades, Maigret esdevindria, com els dies precedents, un altre home.

Ni tan sols un home, esdevindria. Les seves espatlles continuarien sent les espatlles amples i fortes del comissari Maigret; la seva silueta no es faria menys feixuga.

Però, d'ençà que feia el primer pas per l'ample corredor lluminós, se sentia com un nen petit, com aquell jove Maigret que, feia molts d'anys, al seu poble de l'Allier, caminava de puntetes i retenia la respiració quan, tot just començat el dia, amb les mans clivellades i el nas vermell, entrava a la sagristia per posar-se la roba d'escolanet.

L'atmosfera, aquí, era d'una qualitat equivalent. Una olor suau i farmacèutica reemplaçava el perfum d'encens, però no era l'olor fastigosa dels hospitals; aquesta era més complexa, més refinada, més *exquisida*. El terra estava cobert per un linòleum tan tou com Maigret no n'havia trepitjat mai. Els murs, pintats a l'oli, eren més llisos, d'un blanc més untuós que a qualsevol altra banda. Fins i tot aquella humitat de l'aire, aquella puresa del silenci que és impossible de trobar en un altre lloc que un convent...

Maigret va girar cap a la dreta, maquinalment, i saludà inclinant el cap, com l'escolà que passa davant l'altar, tot xiuxiuejant:

—Bon dia, germana...

En un despatx vidrat, molt clar i molt net, amb una fines-treta, una monja coberta amb una toca d'ales blanques que seia davant d'un registre li va somriure i li va dir:

—Bon dia, senyor 6... Ara mateix telefonaré per saber si pot pujar... La nostra malalteta va molt millor...

Aquesta era sor Aurélie. A la vida corrent, sens dubte, hauria estat una dona de cinquanta anys, però sota la toca blanca el seu rostre llis com el caramel no tenia edat.

—¿Escolti?... —digué amb veu esmortida—. ¿Parlo amb sor Marie des Anges?... El senyor 6 és aquí a baix...

Maigret no es molestava, ni tan sols s'impacientava. I Déu sap si aquesta cerimònia quotidiana era ben innecessària! A dalt l'esperaven. Sabien que arribava a les tres en punt. Era capaç de pujar tot sol al primer pis.

Doncs no! Les monges eren maniàtiques. sor Aurélie li feia un somriure i ell mentrestant mirava l'escala amb els esglaons coberts d'una catifa vermella on apareixeria sor Marie des Anges.

Aquesta també li faria un somriure, sense treure les mans de les mànigues del seu hàbit gris.

—¿Vol acompanyar-me, senyor 6?

Maigret sabia que tot seguit li diria, parlant molt fluixet, com si fos un secret o una notícia sensacional:

—La nostra malalteta va molt millor...

Maigret caminava de puntetes. Potser s'hauria enrojolat si, per ventura, el seu pes hagués fet cruixir un esglau de l'escala. Fins i tot girava una mica el cap quan parlava, a causa de l'olor del calvados que bevia cada dia després de dinar.

Uns raigs de sol dibuixaven ratlles obliqües al corredor, com als quadros de sants. De vegades es creuava amb la camilla que duia un malalt al quiròfan, del qual remarcava la mirada fixa.

Invariablement, sor Aldegonde arribava fins a l'entrada de la sala d'una vintena de llits, com si hi tingués alguna feina a fer, només per dir-li de passada, mentre somreia devotament:

—Bon dia, senyor 6...

Llavors, una mica més lluny, sor Marie des Anges empenyia la porta marcada amb el número 6 i s'enretirava.

Asseguda al llit, amb una expressió estranya al rostre una mica pàl·lid, una dona el mirava entrar. Era la senyora Maigret, que sempre semblava dir-li:

—Ai, pobre Maigret, com has canviat...

¿Per què continuava caminant de puntetes, parlant amb una veu esmortida que no era la seva i es movia amb precaució, com si tingués por de trencar un joc de porcellanes? Li feia un petó al front, mirava les taronges i els pastissos damunt la tauleta de nit i, damunt del cobrellit, una labor de punt que tenia la virtut de fer-lo enrabiàr.

—¿Un altre cop?

—Sor Marie des Anges m'ha donat permís per fer-ne una miqueta...

Hi havia més rituals. Saludar la vella de l'altre llit, per exemple. No havien pogut aconseguir una habitació individual.

—Bon dia, senyoreta Riquet...

Aquesta li llençava una mirada dura i viva. Les visites de Maigret la treien de polleguera. Mentre durava la visita la seva cara arrugada conservava una expressió sorrida.

—Seu, pobre Maigret...

La malalta era ella. Era a ella a qui havien hagut d'operar d'urgència quan feia tres dies que havien arribat a Sables per passar les vacances. Però el «pobre» Maigret era ell.

Feia massa calor. Així i tot, per res del món s'hauria tret la jaqueta. Sor Marie des Anges entrava de tant en tant, Déu sap per què, per canviar de lloc un got d'aigua, per dur un termòmetre o qualsevol altre objecte. A cada moment murmurava, mentre clavava una ullada a Maigret:

—Dispensi...

Per la seva banda, la senyora Maigret cada dia feia la mateixa pregunta:

—¿Què has menjat per dinar?

No anava gens errada. ¿Què més podia fer Maigret sinó menjar i beure? Fins al punt que no havia begut mai tant a la vida.

L'endemà de l'operació el cirurgià li havia recomanat:

—No allargui les visites més de mitja hora...

Ara ja s'havia establert el costum. S'havia convertit en un ritual. Es quedava mitja hora. No tenia res a dir. La presència de la soltera malsoferta no el deixava obrir la boca. De fet, en circumstàncies normals, ¿què li explicava ell a la dona quan era amb ella? Avui es feia aquesta pregunta. Res, en resum. Així doncs, ¿per què l'enyorava tant al llarg del dia?

A l'hospital no feia altra cosa que esperar. Esperar que arribés la fi de la mitja hora. Al cap d'uns minuts, la senyora Maigret agafava les agulles i començava a fer punt, per dissimular. Com que havia de suportar nit i dia la presència de la senyoreta Riquet, la tractava amb consideració. Si explicava alguna cosa, de seguida afegia:

—¿Què li sembla, senyoreta Riquet?

Llavors feia l'ullet a Maigret, que endevinava tot d'una què significava això. A les dones no els agrada gens mostrar les respectives misèries, i a la senyora Maigret encara menys; i totes dues es trobaven a la mateixa habitació, sense poder deixar el llit.

—Li he escrit una carteta a la meva germana... ¿Em faries el favor de dur-la a correus?

Maigret s'havia ficat a la butxaca esquerra de la jaqueta la postal que representava l'hospital, amb la seva bella façana blanca i la porta verda.

Aquest era un detall absurd que l'havia capficat aquell mateix vespre, cap a les onze. ¿La butxaca esquerra? ¿O era la dreta?

Des de feia una pila d'anys, es podia dir que des de sempre, cada butxaca tenia una funció ben definida. A la butxaca esquerra dels pantalons, la petaca i el mocador, de tal manera que sempre quedaven brins de tabac dins els seus mocadors. A la butxaca dreta, dues pipes i la xavalla. A la butxaca esquerra del darrere, la cartera, sempre tan plena de papers inútils, que li feia una natja més grossa que l'altra.

No duia mai claus. I si per alguna raó n'agafava un joc,

el perdia. A la jaqueta no hi posava gairebé res: tan sols una capsa de mistos a la butxaca de la dreta.

I si havia de dur diaris o cartes, els ficava a la butxaca esquerra.

¿Ho havia fet així aquell dia? Molt probablement. Seia a prop de la finestra de vidres esmerilats. Sor Marie des Anges havia entrat dues o tres vegades i li havia adreçat una mirada furtiva. Era molt jove. No tenia ni una sola arruga a la cara rosada.

Un imbècil potser hauria suposat que estava enamorada de Maigret, vist com s'afanyava a anar-lo a cercar a l'escala o es tornava maldestra quan entrava a l'habitació.

Maigret sabia molt bé que es tractava d'una altra cosa, d'una cosa més senzilla, molt ingènua, molt de joveneta, en el fons.

Com la idea que havia tingut d'anomenar-lo senyor 6. A Maigret l'horroritzava la curiositat de la gent, i no li agradava que el seu nom fos llançat als quatre vents. A més, ¿no era allà de vacances?

¿Les odiava de veritat, les vacances? Tot l'any sospirava:

—Ah, tenir per fi uns dies tranquils, un rosari d'hores buides per poder omplir al meu gust...

Hores absolutament disponibles, dies sense una sola obligació, sense una cita. A París, al seu despatx del Quai des Orfèvres, tot això se li presentava com una felicitat inimaginable.

¿Potser enyorava la senyora Maigret?

No! Maigret es coneixia. Rondinava. Remugava. Estava

segur, en el fons, que aquelles vacances serien com les altres. D'aquí sis mesos, un any, pensaria:

—Déu meu, que feliç que era a Sables...

I aquesta clínica on ara se sentia tan a desgrat esdevindria, amb el temps, un lloc ple de delícies, i s'estovaria evocant el rostre càndid i envermellit de sor Marie des Anges.

Mai treia el rellotge abans de sentir la primera campanada de la capella que tocava dos quarts. Fins i tot feia veure que no l'havia sentida. ¿Aconseguia enganyar la senyora Maigret? Era ella qui devia dir:

—És l'hora, Maigret...

—Demà al matí et telefonaré —anunciava ell, aixecant-se, com si fos una novetat.

Telefonava cada matí. A l'habitació no hi havia telèfon, i era sor Aurélie, a baix, que contestava:

—La nostra malalteta ha passat una nit excel·lent...

I de vegades afegia:

—El capellà vindrà d'aquí una estona a fer-li companyia...

Un condemnat a presó no té una vida més pautaada que la que ell duia. Maigret detestava les obligacions. Maleïa la idea de veure's obligat a ser a tal lloc i a tal hora. Així i tot, s'havia creat un horari que respectava més escrupolosament que un tren.

¿A quin moment del dia aquell paper podria haver arribat a la butxaca esquerra de la seva jaqueta?

Era un paper qualsevol, setinat, quadriculat, probablement un full arrabassat a un quadern. Les paraules eren escrites amb llapis, amb una lletra regular que li va semblar femenina.

Per caritat, vagi a veure la pacient del 15

No hi havia signatura. Només aquelles paraules. ¿Ja hi era, el paper, dins la butxaca esquerra, quan hi havia ficat la postal de la seva dona? Podia ser. No devia haver ficat la mà fins al fons de la butxaca.

¿I després, quan havia llençat la postal a la bústia que va trobar davant el mercat?

Hi havia dues parauletes que l'irritaven: *per caritat*.

¿Per què «per caritat»? Si algú volia parlar amb ell, era molt senzill de dir-l'hi. No era el Papa. Qualsevol podia dirigir-li la paraula.

Per caritat... Quadrava molt amb l'atmosfera ensucrada on s'enfonsava cada tarda, amb els somriures difuminats de les mongetes, amb les picades d'ullet de sor Marie des Anges.

No! Maigret va arronsar les espatlles. No es podia imaginar sor Marie des Anges ficant-li un paper a la butxaca. Encara menys sor Aldegonde, que s'ho feia venir bé per trobar-se al corredor, just al davant de la sala comunitària, quan ell passava. Pel que fa a sor Aurélie, sempre havien quedat separats per la finestreta.

No era ben bé així. Un detall li venia al cap. En anar-se'n, la monja era a fora del seu despatx i l'havia acompanyat fins a la porta.

¿I per què no la senyoreta Riquet, posats a fer? Havia passat arran del seu llit. I també s'havia creuat amb el doctor Bertrand a l'escala...

No volia pensar-hi més. D'altra banda, no tenia gens d'importància. Eren dos quarts d'onze de la nit quan havia descobert el paperet. Acabava d'arribar a la seva habitació de l'Hotel Bel Air. Com per costum, abans de despullar-se havia buidat les butxaques damunt el canterano.

Com els dies precedents, havia begut molt. No era culpa seva. No ho havia fet expressament. La seva vida a Sables s'havia organitzat així.

Per exemple, quan baixava de l'habitació, a les nou del matí, estava obligat a beure.

A les vuit, Julie, la més joveneta i morena de les dues criades, li duia el cafè al llit. ¿Per què feia veure que dormia, llavors, si estava despert des de les sis del matí?

Una altra mania. Les vacances són per llevar-se tard. Tres-cents vint dies l'any, pel cap baix, en aixecar-se a trenc d'alba, es prometia:

—Quan estigui de vacances faré unes bones dormides!

La seva habitació donava al mar. Era el mes d'agost i dormia amb les finestres obertes. Les cortines de roba vermella eren velles i no tancaven bé; el sol s'encarregava de despertar-lo, acompanyat del renou de les ones damunt la sorra de la platja.

Després era la senyora del número 3, la veïna de l'esquerra, que tenia quatre criatures, d'entre sis mesos i vuit anys, i dormien a la mateixa habitació.

Durant una hora hi havia crits, queixes, anades i vingudes; era fàcil imaginar-la a mig vestir, en sabatilles, despen tinada, lluitant amb la mainada impacient, l'un castigat en un racó, l'altre al llit, una bufetada al gran que plorava, la introbable sabata de la nena, la desesperació del fogonet que no funciona mai quan s'ha d'escalfar el biberó del més petit, i el tuf de l'esperit de cremar que passava per sota la porta mitgera fins al llit de Maigret.

Pel que fa als vells de la dreta, era tota una altra comèdia. Parlaven sense parar, amb una veu monòtona, ofegada, fins al punt que era impossible distingir la veu de l'home i la de la dona, i semblava que recitessin salms.

S'havia d'esperar que el bany comunitari estigués lliure, sotjant el soroll de la cisterna. Maigret disposava d'un balconet. S'hi quedava una bona estona, en bata, i l'espectacle era realment magnífic: la platja ampla i enlluernadora, el mar cobert de veles blanques i blaves. Veia com es plantaven els primers para-sols de ratlles i arribaven els primers noiets amb banyadors vermells.

Quan baixava, acabat d'afaitar, amb restes de sabó a les orelles, Maigret ja havia fumat tres pipes.

¿Per què sortia al carrer per la porta del darrere? Hauria pogut sortir, com tothom, pel menjador clar que Germaine, la criada grassa de pitrera inversemblant s'ocupava d'enllustrar en aquell moment

Doncs no. Maigret empenyia la porta del menjador dels amos de l'hotel, i després la de la cuina. La senyora Léonard en aquell moment duia les ulleres posades i decidia el menú amb el cuiner. El senyor Léonard, invariablement, sortia

del celler. A qualsevol hora del dia se'l veia sortir del celler, i així i tot era un home força sobri.

—Fa un dia magnífic, comissari...

El senyor Léonard anava en sabatilles i mànigues de camisa. Dins unes gibrelles hi havia pèsols, pastanagues acabades de pelar, porros i patates. Les carns deixaven anar un regalim de sang damunt la fusta blanca de la taula i els turbots i els llenguados s'esperaven a ser escatats.

—¿Un glopet de vi blanc, comissari?

Era el primer del dia. Una cortesia de la casa. Era un vinet excel·lent, de reflexos gairebé verds.

Maigret no es veia amb cor d'anar a seure damunt la sorra de la platja envoltat de mares. Caminava pel passeig del Remblai i s'aturava de tant en tant. Mirava el mar, les siluetes multicolors que es feien cada vegada més nombroses a la vora de l'aigua. Llavors, quan es trobava a l'alçada del centre de la ciutat, girava a la dreta, per un carreró, i arribava al mercat.

Feia una volta per les parades. Ho feia tan a poc a poc i amb tanta atenció que semblava que hagués de donar menjar a quaranta persones. S'aturava especialment davant els peixos que encara es bellugaven, davant els crustacis, i jugava amb un llamàntol que pinçava la punta del misto que li oferia...

Segon vi blanc. Perquè ben bé al davant hi havia un cafè que constituïa una prolongació del mercat i n'arribaven bones olors.

Més tard passava davant l'església de Notre-Dame per comprar el diari. ¿Pujaria a l'habitació per llegir-lo?

Tornava al Remblai i s'asseia en una terrassa, sempre al mateix lloc. També, com sempre, dubtava mentre el cambrer esperava la comanda. Com si beure una altra cosa fos possible!

—Un vi blanc...

Havia estat per casualitat. Podia passar molts mesos sense beure vi blanc.

A les onze entrava al cafè per telefonar a la clínica, per sentir sor Aurélie que li deia amb veu untuosa:

—La nostra malalteta ha passat una nit excel·lent...

Així s'havia organitzat una sèrie de racons on s'instal·lava a hores fixes. Al menjador de l'hotel, també, hi tenia el seu racó, a prop de la finestra, davant la taula dels vells de l'habitació veïna.

El primer dia, després del cafè, havia comanat una copa de calvados. De llavors ençà Germaine li demanava invariablement:

—¿Calvados, senyor comissari?

No s'atrevia a rebutjar-lo. Se sentia adormissat. El sol cremava. Hi havia hores en què l'asfalt del Remblai es reblania sota les soles de les sabates i els neumàtics dels cotxes hi deixaven traces en relleu.

Maigret pujava a fer la sesta, però no pas al llit, sinó assegut en una butaca que treia al balcó, amb el diari obert damunt la cara.

Per caritat, vagi a veure la pacient del 15

Veient-lo incrustar-se una hora darrere l'altra als diferents racons que havia triat, s'hauria pogut pensar que era

allà des de feia anys, com els homes que cada tarda juguen a cartes al cafè.

Tanmateix, només feia nou dies que la seva dona i ell havien arribat. El primer vespre havien menjat musclos. Era un plaer que es prometien quan encara eren a París: menjar un bon plat de musclos acabats de pescar.

El sopar se'ls va posar malament a tots dos. No van deixar dormir els veïns. L'endemà Maigret es trobava millor, però quan eren a la platja la senyora Maigret va començar a sentir uns dolors difusos. La segona nit va tenir febre. Encara es pensaven que no seria res.

—Em vaig equivocar. Els musclos no se m'han posat mai bé...

L'endemà patia uns dolors tan forts que van haver de cridar el doctor Bertrand, que l'envià d'urgència a la clínica. Van ser unes hores males de passar, confuses, d'anades i vingudes, radiografies, anàlisis.

—Li asseguro, doctor, que són els musclos —repetia la senyora Maigret intentant somriure.

Però els metges no somreien i van cridar Maigret a part. Era una apendicitis aguda que s'havia d'operar immediatament, amb risc de peritonitis.

Durant l'operació, Maigret havia recorregut el corredor amunt i avall a grans gambades, mentre un jove que esperava que la seva dona donés a llum es mossegava les ungles fins a fer-se sang.

Així era com havia esdevingut el senyor 6.

Al cap de sis dies es prenen nous costums, s'aprèn a caminar sense fer renou, a adreçar somriures dolços a sor

Aurélie, a sor Marie des Anges. S'aprèn fins i tot a somriure hipòcritament a la senyoreta Riquet.

I llavors ve algú i aprofita per ficar-te a la butxaca una nota estúpida.

Per començar, ¿qui era la pacient del 15? Segurament la senyora Maigret ho sabia. Les dones es coneixien totes encara que no s'haguessin vist. Estaven al corrent de les intimitats de cadascuna. La senyora Maigret de vegades en parlava amb el seu marit, discretament, en veu baixa, com si fos a missa.

—Sembla que la senyora de l'II és una dona tan amable i dolça... La pobra... Acosta't...

I balbucejava:

—Càncer de pit...

Després llançava una ullada cap al llit de la senyoreta Riquet i batia les parpelles; cosa que volia dir que aquesta també tenia un càncer.

—Si haguessis vist quina nena tan bonica han dut a la sala...

La senyora Maigret es referia a la sala comuna, perquè en resum n'hi havia de tres classes, com als trens: la comuna, que era com la tercera classe; després les habitacions amb dos llits; i, finalment, al capdamunt de la jerarquia, les habitacions individuals.

¿Per què turmentar-se? Tot allò era una criaturada. L'atmosfera de la clínica tenia realment alguna cosa d'infantil. ¿No eren una mica infantils, també, les mateixes monges?

Les malaltes també, amb les seves gelosies i els seus

secrets xiuxiuejats, les llepolies que atresoraven avarament i les passes que sotjaven als corredors.

Per caritat...

Aquestes dues paraules permetien deduir que el paper l'havia escrit una dona. ¿Per què la pacient del 15 l'hauria de menester? No es prendria seriosament aquest assumpte i demanaria permís a sor Aurélie per visitar algú de qui ni tan sols coneixia el nom.

A la platja i a la ciutat hi feia massa sol. A determinades hores, l'atmosfera semblava tremolar literalment, i quan s'entrava de cop en una zona ombrejada la vista quedava cegada per una llum vermella.

Vaja! Havia acabat la sesta; podia tornar a plegar el diari, posar-se la jaqueta, encendre la pipa i baixar.

—A reveure, senyor comissari...

Així eren les salutacions, gairebé com benediccions, al llarg del dia. Tothom era amable, somrient. Ell era l'únic que acabava per semblar rondinaire. Un bon xàfec o una baralla amb algú molt agressiu l'haurien tranquil·litzat.

La porta verda i el toc de campanes de les tres. Ni tan sols era capaç de treure's el rellotge de la butxaca!

—Bon dia, germana...

¿Per què no feia una genuflexió, també, posats a fer?

Sor Marie des Anges l'esperava a l'escala.

—Bon dia, germana...

I el senyor 6 entrava de puntetes a l'habitació de la senyora Maigret.

—¿Com te trobes?

La seva dona feia un esforç per somriure, però es quedava a mitges.

—No m'havies de dur taronges. Encara me'n queden...

—Tu que coneixes totes les malalties...

¿Per què li feia senyals? Maigret es girà cap al llit de la senyoreta Riquet. La soltera estava ajaguda, el cap damunt la coixinera, girada cap a la paret.

Maigret xiuxiuejà:

—¿Que hi ha res de nou?

Amb tants de misteris allò semblava un internat de joves.

—Aquesta nit hem tingut una morta ...

La senyora Maigret vigilava de cua d'ull la senyoreta Riquet, que es mogué sota el cobertor.

—Ha sigut terrible. Els crits se sentien fins aquí... Llavors ha arribat la família... Més de tres hores d'anades i vingudes... Moltes malalties s'han espantat... Sobretot quan han vist que el capellà ha vingut a donar l'extremunció... Els llums del corredor estaven apagats, però tothom sabia que...

La senyora Maigret abaixà encara més la veu i afegí, assenyalant la seva companya d'habitació:

—Creu que ara li tocarà a ella...

Maigret no sabia què havia de dir. Se sentia feixuc i maldestre, en un món que no era el seu.

—Ha sigut una jove... Una jove molt bella, sembla ser... el 15...

La senyora Maigret es demanà per què el seu home arrugava el front i es treia maquinalment la pipa de la butxaca.

—¿Estàs segura que era el 15?

—Sí, ¿per què?

—No, per res...

Maigret s'assegué al seu lloc habitual. No valia la pena parlar-li de la nota a la seva dona, que s'alarmaria tot d'una.

—¿Què has menjat per dinar avui?

La senyoreta Riquet s'havia posat a plorar. No podien veure-li la cara, només els cabells escassos damunt la coixinera, però el cobertor es movia amb petites sacsejades.

—No t'hauries de quedar massa estona...

Maigret no es trobava al seu lloc. Era evident: amb la seva salut de ferro, en aquella casa de malalts i mongetes sigil·loses.

Abans de partir va demanar:

—¿Saps com se deia?

—¿Qui?

—La jove... El 15...

—Hélène Godreau...

Just en aquell moment va adonar-se que sor Marie des Anges tenia els ulls vermells i semblava estar enfadada amb ell. ¿Seria ella qui li havia ficat el paper dins a la butxaca?

No se sentia capaç de demanar-l'hi. Tota això s'assemblava tan poc als decorats on tenia per costum moure's, als corredors polsegosos de la Policia Judicial, a la gent que feien seure al seu despatx, just davant d'ell, i que mirava llarga estona als ulls abans de bombardejar-los amb preguntes brutals.

A més, això no tenia res a veure amb ell. Una jove havia

mort. I què? Algú li havia ficat dins a la butxaca un missatge que no volia dir res...

Continuaria el seu camí, com un cavall de circ. En definitiva, passava els dies fent voltes com un cavall de circ. Ara mateix, per exemple, era l'hora del Cafè del Remblai. Hi anava com si tingués una cita important, quan era ben cert que no hi tenia res a fer.

La sala era ampla i lluminosa. La majoria de clients escollien entaular-se a prop dels finestrals que donaven a la platja. Maigret els ignorava: eren desconeguts, estiuejants, gent sense horari que un no s'esperava veure cada dia al mateix lloc.

Al fons del local, en un racó, darrere el billar, l'ambient era molt diferent. Un grup d'homes greus i silenciosos seien al voltant de dues taules, sotjats per un cambrer atent a la més petita senya que li fessin.

Aquests eren la gent de consideració, els rics, els veterans. Alguns d'ells havien vist edificar el cafè i uns altres havien conegut Sables abans de la construcció del Remblai.

Cada tarda es trobaven per jugar al bridge. Cada tarda s'estrenyien la mà en silenci, o creuant algunes frases curtes i rituals.

Ja s'havien acostumat a la presència de Maigret, que no jugava a cartes però que s'instal·lava eixancarrat damunt d'una cadira i seguia les partides fumant una pipa i bevent vi blanc.

El més habitual era que el saludessin aixecant una mà. Només el comissari de policia, el senyor Mansuy, que li

havia presentat aquells senyors, es molestava per donar-li una encaixada.

—¿La seva dona va millor?

Ell contestava que sí, maquinalment. També maquinalment va afegir:

—Aquesta nit ha mort una jove a la clínica...

Havia parlat a mitja veu, però la meitat de la seva veu tenia un volum considerable, sobretot en el silenci que regnava entre les taules.

Davant l'actitud d'aquells senyors, va comprendre que havia ficat la pota. A més, el comissari de policia li va fer senyals perquè no insistís.

Feia sis dies que mirava com jugaven i encara no havia aconseguit entendre el joc. Aquesta vegada es conformà a observar les cares dels jugadors.

El senyor Lourceau, l'armador, era molt vell, però era alt, encara fort, la cara vermella sota el cabell blanc. Era el millor jugador de bridge de tots; i quan la seva parella cometia una errada, tenia una manera de mirar-lo que no feia venir ganes de jugar amb ell.

Depaty, l'empresari, s'ocupava sobretot de vendre cases i urbanitzacions, i era el més viu, amb uns ulls ben alegres, malgrat els seus setanta anys.

Hi havia també un empresari de la construcció, un jutge, un constructor de barques i el tinent d'alcalde.

El més jove devia tenir entre quaranta-cinc i cinquanta anys. En aquell moment acabava una partida. Era prim, distingit, vigorós, els ulls vius, els cabells castanys, i es vestia de manera refinada, un punt sofisticada.

Quan va haver jugat la darrera carta, es va aixecar, com tenia per costum, per anar a la cabina telefònica. Maigret va mirar l'hora al rellotge de paret. Eren dos quarts de cinc. Cada dia, a dos quarts de cinc, aquest jugador feia una telefonada.

El comissari Mansuy, mentre intercanviava el lloc amb el seu veí per a la següent partida, es va inclinar cap al seu col·lega i va murmurar:

—La morta és la seva cunyada...

L'home que telefonava cada dia a la dona durant la partida era el doctor Bellamy. Vivia a menys de tres-cents metres, en una gran casa de color blanc, passat el casino, exactament entre el casino i l'espigó, allà on s'aixecaven les tres o quatre millors cases de la ciutat. La seva era visible des de la badia. La façana uniforme, immaculada, amb grans finestrals, feia pensar en la clínica per la seva calma i dignitat.

El doctor Bellamy va tornar, impassible, cap a la taula on l'esperaven amb les cartes ja repartides. El senyor Lourceau, a qui no agradava que es barreguessin les qüestions fútils amb les solemnitats del bridge, arronsà les espatlles. Segurament era així des de feia anys.

El doctor no era home que es deixés impressionar. No va moure ni una cella. Va examinar el seu joc amb una ullada i deixà anar:

—Dos trèvols...

Després, durant el joc, va posar-se a examinar Maigret d'amagat. Eren mirades a penes perceptibles, tan breus que calia agafar-les al vol.

Per caritat...

¿Per què una frase es va formar dins el cap de Maigret, sense voler-ho, i el va obsessionar durant la resta de la partida?

—En qualsevol cas, vet aquí un que no tindria pietat...

En poques ocasions havia vist uns ulls tan secs i ardents a la vegada, un home tan amo dels seus nervis, tan capaç d'ocultar els seus sentiments.

Els dies precedents, Maigret no esperava la fi de la partida de bridge. L'esperaven uns altres «racons». La idea de canviar qualsevol cosa dels seus costums el molestava.

—¿A les sis encara serà aquí? —li demanà al comissari Mansuy.

Aquest mirà el rellotge: un gest inútil abans de respondre afirmativament.

El passeig marítim, aquesta vegada fins al final, fins a la casa del doctor Bellamy, una d'aquelles cases que els passants miren amb enveja i pensen:

—Que bé que s'hi deu viure aquí...

Després el port, el taller del velar, amb les veles esteses a la riba, el barquer, els vaixells que entraven a port i anaven a amarrar-se els uns vora els altres davant la llotja de peix.

Allà hi havia un cafetí pintat de verd, amb una entrada de quatre esglaons, un tasser fosc, dues o tres taules cobertes d'hule gris i res més que homes vestits de blau,

calçats amb botes altes de cautxú arregussades sobre les cuixes.

—Un vinet blanc...

No tenia el mateix gust que el de l'Hotel Bel Air, ni el del mercat, ni tampoc el del Cafè del Remblai.

Només havia de recórrer el moll fins al final, després girar a la dreta i tornar pels carrerons estrets on les cases baixes formiguejaven de vida, de renous i d'olors.

Quan, tocadetes les sis, arribà a la cafeteria del passeig marítim, el comissari Mansuy, que acabava de sortir, l'esperava a la vorera donant corda al rellotge.